

я изпълни и той ще почне при всѣко сътрѣсение да се блѣска като мишка въ капанъ и така да се разтлѣе . . .

Азъ се надигамъ и въ полусъзнание сѣдамъ надъ разрушения окопъ.

— Подпоручикъ! Скоро долу! — извика полковиятъ командиръ и самъ ме издърпа въ окопа.

Азъ се свѣстихъ. Лудостъта мина край менъ и ме намѣри, види се, още недорасълъ, за да се всели въ менъ.

— Тежко се пренася тоя свѣтовенъ вопълъ! Стой тукъ! . . . Всичко ще мине! . . . Дръжъ се твърдо! . . — думитъ му се промъкнаха въ душата ми, като нѣжна ржка, която милва и гали и внася пълно успокоение. Доспа ми се. Азъ искамъ да легна и заспя. Може би, така ще бжде по-добре. Въ сънъ да се слуша пукота на снарядитъ и трѣскотнята на минитъ.

Мъглата почна пакъ да се спуща и да обгръща, като съ трауренъ саванъ, тоя новъ жертвеникъ на нещастна България. Жертвеникъ, надъ който не дими тамянь и благовоние, а горятъ тѣлата и душитъ на нейнитъ чада. . . Страшна голгота, която е настлана съ повече отъ хиляда трупа. . . Тукъ загина живота на току що разцѣфтѣлитъ се кринове. И до кога ли ще гинатъ тѣ?! До кога ли ще бждатъ косени отъ адскитъ сили? И ще може ли Богъ да вразуми сатаната, за да се изсѣли отъ душитъ на свѣтовнитъ кърволоци. . .

Постепенно неприятелската артилерия затихна. Мъглитъ си даватъ отдиохъ. Орлитъ отъ югъ сж съ счупени крила, а лъвоветъ ближатъ ранитъ си. Нощъта бързо се спуща надъ кървавия върхъ и ни обвива съ своитъ студени обятия.

Трѣбватъ ми голѣми усилия за да се изправа на кратката си и последвамъ командира и адютанта му. Защитниците заспиватъ по камънитъ. Напрежението на 48 часово бодърствуване, подъ непрекъснатъ артилерийски огънь, се е свършило. Изтощенитъ и изопнатитъ нерви сж отпуснати и кой кждѣто е пада и заспива на земята и по камънитъ, облѣти отъ кървь и размѣсени съ мѣсата на тѣхнитъ другари. . . Тѣ свиватъ въ платнищата почернѣлитъ отъ барутния димъ лица и приклопватъ клѣпки надъ потъмнѣлитъ отъ мжка, ужасъ и безсъние очи. . .